

[Albrechtsen]

Radikale Venstre kommer med i anledning af dette lovforslag. Jeg mindes i hvert fald en debat i foråret 1986, hvor hr. Estrup vist godt nok var ude at rejse, men hvor fru Aase Olesen var til stede, og hvor man sagde, at man ikke brød sig ikke om, at ministeren skulle udnytte denne nedskæring.

Realiteten er jo, at man i slutningen af 1985 vedtog en nedskæringsramme på 900 almennyttige boliger, som ministeren kunne udnytte. Så kommer man nu til os og siger: javel, den nedskæring, vi havde planlagt, vil vi så alligevel ikke gennemføre. Og så skulle vi klappe i vores små hænder og være frygtelig begejstrede for, at man alligevel ikke gennemfører nedskæringen? Det er lidt fattigt, hr. Estrup, når problemet er, at man her foretager en samlet reduktion i boligbyggeriet, som der altså ikke – sådan må man jo også forstå hr. Estrups svar – foreligger egentlige planer om at gøre noget ved gennem en forøgelse af det almennyttige byggeri.

Det er muligt, at hr. Estrup så kan meddele noget om ungdomsboligbyggeriet, det ved jeg ikke, men i hvert fald hvad angår det almennyttige byggeri, må vi konstatere, at der kun er det i det, at man altså ikke vil gennemføre en nedskæring, som man havde planlagt i december 1985, men som man i foråret 1986 allerede havde opgivet.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Nu ved hr. Albrechtsen jo lige så vel som jeg, hvad der er baggrunden for den overførselsmulighed. Den er i høj grad begrundet i en eventuel konjunktursituation, hvor det er uhensigtsmæssigt at udnytte kvoten fuldt ud, og det er klart, at vi ikke på forhånd har villet afskære boligministeren fra den mulighed, hvis byggesektoren faktisk var i en sådan situation, at det ville være uholdbart ud fra både rammebeløb og andre ting at tage hele kvoten i brug.

Men det, jeg i dag har sagt, er, at nu kan vi overskue situationen, og derfor ville jeg gerne for vores vedkommende give en melding om det. Det er klart, at vi selvfølgelig aldrig ville have givet boligministeren vores accept af en sådan overførselsret, medmindre der var særlige omstændigheder omkring overophedningen af byggeriet, som kunne begrunde det.

Dernæst skal jeg bare føje til, det glemte jeg i første omgang, at vi naturligvis stemmer imod Fremskridtspartiets ændringsforslag.

Arne Bjerregaard (KRF):

Jeg er som tidligere nævnt helt enig i, at det er nødvendigt med en omlægning på dette område for at sænke aktiviteten bl.a. på boligområdet, inden for byggesektoren, hvad jeg har efterlyst i lang tid, og samtidig selvfølgelig også at fremme den almindelige opsparring. Det er vi fuldstændig enige i er en nødvendighed.

Vi er også tilfredse med de ændringsforslag, som er stillet. Resultatet er i alt fald bedre end det, der var. Nogle af de indvendinger, jeg fremførte ved første behandling, er imødekommet, og jeg kan kun beklage, at jeg stadig væk ligesom hr. Estrup har den fornemmelse, at der er nogle, der kommer i alvorlig klemme selv med de ændringsforslag, som her foreligger.

F.eks. hedder det i ændringsforslaget til § 3: »Lån til ejerskifte kan endvidere ydes efter de hidtidige regler, såfremt en lånsøger senest 6. oktober 1986 har indleveret skøde eller slutseddel til tinglysning.....«

Jeg må stadig gøre ministeren og andre opmærksomme på, at det ikke er almindeligt, at vi indleverer en slutseddel til tinglysning. Hvad i al vide verden skulle den derind for? Vi har ikke engang pligt til nogen tinglysning, og derfor har det sådan set ingen betydning og løser ikke noget problem, når man sætter det ind, for det sker normalt ikke. Derfor kunne man lige så godt overføre lovforslagets ordlyd, således at de, der står i ejerskiftesituationen, altså har en ejendom, som ikke er solgt, og har givet bindende tilsagn om køb af en ny ejendom, på en eller anden måde kan friholdes for at komme ind under de nye regler. Det kan de ikke med det, der står her, fordi det ikke er den normale procedure, man lægger vægt på i ændringsforslaget.

Man kan sige, det er en garanti for, at det virkelig er sket. Det erkender jeg. Og man kan sige, vi skal have den, for at nogle ikke skal misbruge det, men dér må jeg sige, som industriministeren har sagt i en anden sammenhæng: om nogle enkelte så skulle slippe igennem, som egentlig ikke var berettigede til det, var det så ikke bedre, at der var et par